

El Diacrític | | Actualitzat el 28/10/2020 a les 22:17

Abans, després

«No hi és. Hi ha l'enterrament, els tràfecs. Les abraçades, els condols. Sembla provisional. No ho és. No hi és. Quan tot s'acqueta, i encara no hi és, l'esvoranc s'enfonsa a la carn, la ferida sagna, no es tanca: no hi és»



«I has de tornar a aprendre a dormir les hores inacabables, aprendre a no fer-te mil vegades la pregunta: per què no hi és?» | Fanny Gustaffson

Per molt que l'hagis vista a venir (o no) quan t'arriba la mort d'una persona molt estimada et resulta incompreensible.

Has viscut el feix de dolors i d'esperances, els neguits i, al capdavall, queda això: només un alè que no torna.

I ja no hi és.

S'obre la terra als teus peus, al teu cor, a la teva pell: un buit insalvable, una ferida per sempre.

No hi és. Hi ha l'enterrament, els tràfecs. Les abraçades, els condols. Sembla provisional. No ho és. No hi és. Quan tot s'acqueta, i encara no hi és, l'esvoranc s'enfonsa a la carn, la ferida sagna, no es tanca: no hi és.

Mires el món enllà de la finestra i et fa enfadar veure que tot continua, que res no s'ha aturat: riu un nen, passa un cotxe, fa calor, fa una mica de vent, cau una fulla, passa un ocell, i la indiferència del món et faria cridar: no hi és!

I has de tornar a aprendre a dormir les hores inacabables, aprendre a no fer-te mil vegades la

pregunta: per què no hi és? Tornar a aprendre a menjar. A caminar. A parlar. A callar. Perquè un dia no pots parar de parlar, però l'endemà no pots parar de callar. Un dia no pots parar de plorar, però l'endemà no pots parar una ràbia àrida que t'eixuga els ulls i la ment.

I et tornes a fer totes aquelles preguntes sense resposta. Qui som, què som, on anem. Per què. Per què.

Potser només som la rialla del nen, el cotxe que passa, la calor, el vent, l'arbre, l'ocell.

El nen que es fa gran, el cotxe que va al desguàs, la calor que es torna fred, el vent que es torna pluja, l'arbre centenari que ens veu passar, adelerats. L'ocell d'avui que ens fa oblidar l'ocell d'ahir, l'ocell de demà.

L'ara que, el dius, i ja no és.

El record que, de mica en mica, i això ens esgarrifa, s'esborra. No ho recordes tot. I el que recordes va prenent formes fugisseres i, potser, equivocades. Els retrets: allò que no li vaig dir, allò que no vam arribar a fer, les recances. I allò que sí que vam fer: aquell viatge petit que ha quedat emmarcat i idealitzat en el temps. Aquell amor maldestre o rutinari o aquell dia que sí, que vam aturar el temps. Aquelles paraules que mai no deien el que volíem dir. Aquells silencis que mai no sabíem ben bé com interpretar.

Queda la cicatriu, molt fonda, que res no podrà esborrar però que ens guareix una mica.

Potser el món des de la finestra no és tan indiferent com ens va semblar.

Potser ella, o ell, ara s'han fet herba, o flor, o dibuix de núvol.

Potser s'ha fet ocell i et ve a veure i tu no ho saps.

Potser la mort i la vida són la mateixa cosa. Com la cara i la creu d'una moneda. Com el dia i la nit. Com la flor i el fruit i la llavor.

De mica en mica, la seva absència es fa tendresa. Ens fa humils. Et fa nen que pregunta, et fa vella que estima cada petit moment. Ens fa millors, perquè som també allò que vam ser plegats.

Indestriables.